

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ίουστινίου τῆς Παίδεως ἕς τὸ παρ' ἑξῆς παιδιῶν περιοδικὸν εὐνοητικόν, ἀληθὲς παρεχθὲν εἰς τὴν γὰρὰ ἡμῶν ὁμηρίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕς ἀναγνῶσκα ἀρίστην καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 5.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 36

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ. Α. Δ. Ο.
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 273]

«Λοιπὸν ἢ μετάφρασις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Δάκκας προχωρεῖ;»
— Ἦώρα μάλιστα ἤρχισα.
— Σοῦ ἔχλασε τὴν ἡσυχίαν ὁ Θεόδοτος. Δέν μου λές τί ἤθελε;
— Τὸ Ἀγγλογαλλικὸν λεξικόν.
— Τί νὰ το κάμῃ; αὐτὸς δέν εἰξεύρει Ἀγγλικά.
— Δέν μου εἶπε.
— Δέν σ' ἐρώτησε τί γράφει ἢ ἐπιπέλη αὐτή;
— Μόλις μετέφρασα τὴν πρώτην κεφαλαίον.
— Δέν θὰ με κάμῃς νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι τὴν ἐδιάβασες.
— Ἀκόμη δέν τὴν μετέφρασα.
— Δέν τὴν ἔγραψες ὅπλα δὴ, ἀλλὰ τὴν ἐδιάβασες.
Ἡ Πετρίνα δέν ἀπεκρίθη.
«Σ' ἐρωτῶ ἂν τὴν ἐδιάβασες, θὰ μ' ἀποκριθῆς ἴσως.
— Δέν εἰμπορῶ νὰ ἀποκριθῶ.
— Διότι;
— Διότι ὁ κ. Βουλφρὰν μ' ἀκηγόρευσε νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.
— Εἰξεύρεις πολὺ καλά ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὅλοι αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας δίδει ἐδῶ μέσα ὁ κ. Βουλφρὰν περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ὅλοι αἱ ἀμοιβαὶ τὰς ὁποίας δίδει περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου, ὀφείλω λοιπὸν νὰ γνωρίζω ὃ τι ἀφορᾷ τὸν κ. Βουλφρὰν.
— Καὶ τὰ ἰδιαίτερά του;
— Λοιπὸν περὶ ἰδιαίτερων περιλαμβάνει αὐτὴ ἢ ἐπιστολή;»
Ἡ Πετρίνα ἐνόησεν ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα. Διορθοῦσα δὲ τὸ σφάλμα τῆς εἶπε·
«Δέν εἶπα τοῦτο· ἀλλὰ σὰς ἠρώτησα ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς φανερώσω τί γράφει ἢ ἐπιστολή ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα.
— Ἰσα ἴσα ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα πρέπει νὰ τα γνωρίζω καὶ τοῦτο πρὸς

«Ἐῦρεν αὐτὸν βαθίζοντα καὶ μετροῦντα τὰ βήματα» (Σελ. 282, στήλ. γ').

τὸ συμφέρον τοῦ κ. Βουλφρὰν. Δέν εἰξεύρεις ὅτι αἰτία τῆς ἀσθενείας του εἶνε ἄσπαι αἱ ὀκταὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον θανατώσουν; Ἄν ἔξαφνα μάθῃ εἰδήσιν ἢ ὁποία θὰ του προξενήσῃ νέαν λύπην ἢ μεγάλην χαρὰν, ἂν τὴν ἀκούσῃ αἰφνιδίως χωρὶς νὰ τον προδιαθέσῃ κανεὶς, εἰμπορῶ αὐτὴ ἢ εἰδήσις νὰ τον θανατώσῃ. Ἴδου διατί πρέπει ἐγὼ νὰ εἰξεύρω ἀπὸ πρωτῆτερα διὰ νὰ τον προδιαθέσω, τὸ ὅποσον δέν θὰ γίνῃ, ἂν του διαβάσῃς σὺ τὴν μετάφρασίν σου.»
Εἶπε δὲ τὸ λογιδριον τοῦτο μετὰ φωνῆς γλυκείας, θεωπευτικῆς, ἥτις οὐδόλως ὀμοίωζε πρὸς τοὺς συνήθεις αὐτοῦ τρόπους τοὺς τραγεῖς καὶ ἀποτόμους.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα ἐκάθητο ἄφωνος ἀποβλέπουσα πρὸς αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως καὶ ὠχρά, ὁ Ταλουέλ ἐξηκολούθησε·
«Ἐλπίζω ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ ἐξυπνὴ διὰ νὰ καταλάβῃς ὃ τι σοῦ λέγω, καὶ πόσον εἶνε σπουδαῖον, δι' ὅλους, δι' ἡμᾶς, διὰ τὸν τόπον ὅλον ὃ ὁποῖος ἴσῃ ἀπὸ τὸν κ. Βουλφρὰν, διὰ σὲ τὴν ἴδιαν ἢ ὁποία εὐρήσεις πλησίον του καλὴν θέσιν ἢ ὁποία θὰ γίνῃ με τὸν καιρὸν καλλιτέρα, πόσον λέγω εἶνε σπουδαῖον νὰ μὴ πάθῃ ἢ ὑγεία του ἢ ὁποία δέν ἀντέχει εἰς σφοδρὰς συγκινήσεις. Καὶ εἶνε μὲν ἢ ὑγεία του ἀκόμη καλὴ, ἀλλὰ δέν εἶνε ὅσον φαίνεται· ἢ λύπη τὴν ὑποσκάπτει καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ στερήσις τῶν ὀφθαλ-

μῶν του τὸν ἀπελπίζει. Ἴδου διατί ὅλοι ἐδῶ ὀφείλομεν νὰ προσπαθῶμεν πῶς νὰ του γλυκαίνωμεν τὴν ζωὴν, καὶ ἐγὼ πρῶτος, διότι εἰς ἐμὲ ἔχει ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην.»
Ἐὰν ἡ Πετρίνα ἠγνόει ἐντελῶς τί ἐστὶ Ταλουέλ, θὰ ἐπέθετο ἀναμφιβόλως εἰς τοὺς λόγους τοῦτους, ὅτινες τῶσον ἐπιτηδείως εἶχον συναρμολογηθῆ ὥστε νὰ τὴν περικλέξωσι καὶ τὴν συγκινήσωσιν· ἀλλὰ μεθ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ καὶ παρὰ τῶν συνεργατριῶν τῆς καὶ παρὰ τοῦ Φαβρῆ καὶ τοῦ Μομπλῆς ὅτινες ἦσαν ἄνδρες δυνάμενοι νὰ ἔχωσι γνώσιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ κρίνωσιν τοὺς ἀνθρώπους, δέν ἠδύνατο πλέον νὰ θεωρήσῃ ὡς εἰλικρινῆ τὸν λόγον τοῦ Ταλουέλ, οὐδὲ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Ἦθελε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ διμύλησῃ, ἴδου τὸ πᾶν, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦτου ἐνόμιζε κατάλληλον πᾶν μέσον, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην, τὴν ὑποκρισίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἶχεν ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τούτου, ἢ ἀπόπειρα ὅμως τοῦ Θεοδώρου θὰ τὴν διέλυε· ὁ δευθυντὴς Ταλουέλ οὐδόλως ἦτο εἰλικρινέστερος τοῦ ἀνεψιοῦ Θεοδώρου, ἤθελεν ἐκάτερος αὐτῶν νὰ μάθῃ τί ἔλεγε τὴν ἐκ Δάκκας ἐπιστολήν, τοῦτο καὶ μόνον. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν προφυλαττόμενος ὁ κ. Βουλφρὰν ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν ἂν εὐρεθῆ τις καὶ τολμήσῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, σὺ ὀφείλεις ὄχι μόνον νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε, ἀλλὰ καὶ

σκέπτεται κανείς, είνμπορεί κάλλιστα να παρουσιασθή ένας άρπαξ και νάντραφρη τον στερεώτερον θράνον.

Και ο άρπαξ έφάνη υπό την μορφήν ενός παχουλού μικρού εξαδέλφου, δύο ετών, του οποίου οι γονείς ήλθον να μείνουν εις την αυτήν πύλιν δκου και ή λοιπή οικογένεια. Η Λουκία δέν υπώπευσε διόλου τον κίνδυνον ο όκοφος ή πείλει το ακήπτερον της, ως έκ των περιστάσεων υπό τας όποιάς έγεινεν ή άρπαγή. Έπέρασαν όκτώ ήμέραι χωρίς νάντιμετωπισθώσι τα δύο μικρά, διότι αι πρός την θεϊαν της έπισκέψεις της Λουκίας συνέπιπτον πάντοτε με την ώραν καθ' ήν ο μικρός Φιφής έκοιμάτο τον απομωσημεριάτικον ύπνον του. Όταν δε τέλος έγινε η έπίσημος παρουσίασις, ή θυμηδία και ο άλαλαγμός της οικογενείας, ολοκληρου συνηγμένης εκεί, δέν επέτρεψεν εις την Λουκίαν νάντιληφθή ότι ήδη άμέσως δύο-τρεις των πιστών της ύπηκόων την είχαν έγκαταλείψη, δια να θαυμάσουν και να περιποιηθών το νεοφερμένο εξαδελφάκι.

Μετά την πρώτην αυτήν συνάντησιν, έπέρασε μια εβδομάς, χωρίς τα παιδία να ξαναϊδωθών. Η Λουκία, υποφέρουσα από δυνατόν συναγι έμενεν εις το σπίτι, έν ώ άπ' ένατίας ο μικρός Φιφής, έγύριζεν έδω και εκεί. Η μητέρα του άπρησαυλημένη με τας φροντίδας της νέας έγκαταστάσεως, είχε δεχθί μετ' εδγνωμοσύνης τας προσκλήσεις των αδελφών και των γυναικαδελφών της, αι όπλαι δλαι ή μία κατοπιν της άλλης, έκροθι μοποιήθησαν να πάρουν το μικρό εις το σπίτι των. Και ο Φιφής πλέον έγύριζε από σπίτι εις σπίτι, παντού δε, και εις της θείας Διμηλίας, και εις της θείας Κατίνας, όπως και εις της θείας Φρόσως, έορταί και περιποιήσεις τον έπερίμενον, τας όπαιας έδεχετο με την γαλήνην αγαθού ηγεμόνος εύχαριστημένου από την συμπεριφοράν των ύπηκόων του.

Ηλθε τέλος και ή σειρά της θείας Μαρίας, της μητρός της Λουκίας. Ο Φιφής έπήγε πρωί - πρωί με την νταντι του, ή όποία δέν τον άφινε ποτέ. Η μητέρα της Λουκίας, ή όποία πάντοτε το πρωί είχε πολλας άσυχολίας, έβαλε τα δύο μικρά εις έν δωμάτιον μαζί με την νταντι και με δσα παιγνίδια υπήρχον εις την οικίαν και έφυγε να κυττάξη της δουλειές της, ήσυχη. Έννοείται ότι το άξιωμα της κάρης της, ο κανών εκείνος της Λουκίας ο τόσο σταθερός και άπαράβατος, τον όπολον κάλλιστα έγνώριζεν όλη ή οικογένεια, παρεΐχεν εις την μητέρα πάσαν ήσυχίαν και ασφάλειαν. «Πρέπει να υποχωρή κανείς πάντοτε πρδ του μικροτέρου». Τί σαφέστερον τούτου και πώς ήτο δυνατόν να της περάση ή παραμικρά ύποψία;

«Στάσου, είπεν ή Λουκία, να σου δώσω

κάτι τί» και έτεινεν εις τον μικρόν Φιφην ένα κουτί γεμάτο ζάχα από καουτσούκ.

— Όχι, όχι αυτό έγώ θέλω εκείνον εκεί τον άρατον κύριον» είπεν ο Φιφής δεικνύων δια του δακτύλου του ένα μεγάλο Καραγκιόζην, μεγαλοπρεπώς ένδεδυμένον με κόκκινα και κυανά.

— Ά, όχι τον καινούργιο Καραγκιόζην μου, δέν σου τον δίδω είπεν ή Λουκία, προσπαθούσα να κρύψη το παιγνίδιον.

— Δός μου τον, δός μου τον! » έφώναζεν ο Φιφής, ο όκοφος δέν ήτο συνειθισμένος εις άντιρρήσεις και το μικρό του χεράκι ήρκασε τον Καραγκιόζην.

Τότε ή Λουκία έπήρεν όπισω τα ζάχα.

«Δός με τα και αυτά, είναι του Μπεμπέ, είπεν ο Φιφής.

Η Λουκία δέν επέμεινεν. Άρπασε το κουτί με τα ζάχα και ήρτισε νάραδιάξη επάνω εις το τραπέζι το νοικοκυριό της κούκλας της.

«Και αυτά του Μπεμπέ, είπεν ο Φιφής, όλα, όλα του Μπεμπέ.

— Μα δέν θα μ' άφήση λοιπόν τίποτε; » άνέκραξεν ή Λουκία με θρηνώδη φωνήν.

— Είναι τόσον μικρός, δεσποινίς — είπεν ή νταντι — δέν έννοεί ότι τα παιγνίδια είναι δικά σας. Άλλά όστι που εισθαί μεγάλη και φρόνιμη, θα τού τα δανείσατε εύχαρίστως, δέν είναι έτσι; Ίδέτε πόσον είναι εύτυχής που έχει τβσα ώρατα πράγματз μαζί και πώς γελά, ω! ο καλύτεργαρός! Και ή νταντι έγελούσεν έπίσης με όλην της την καρδιά.

Άλλά ή Λουκία δέν έγελούσε διόλου. Και ο κανών; το άξιωμα; — Ά, ο κανών έγκατελείφθη, έλησημονήθη, έπέταξεν. Ο κανών ήτο καλός δια τους άλλους, αλλά δι' αυτήν δέν είχε χαμμίαν σημασίαν!

«Θέλω τον Καραγκιόζην μου! Ο Φιφής πρέπει να μου δώση πίσω τον Καραγκιόζην μου άμέσως!» Και λέγουσα ταύτα ή μικρά Λουκία έκτύπησε με το τακουνάκι της το πάτωμα έπίδλητικώς.

Ο Φιφής τότε έσφιξε εις το στήθος του τον Καραγκιόζην και έτρεξεν εις την άλλην άκραν του δωματίου.

«Έλα, αγάπη μου χρυσή, είπεν ή νταντι, δός με τον Καραγκιόζην εις την εξαδελφούλά σου.

— Όχι, όχι, όχι, είναι του Μπεμπέ, όλα του Μπεμπέ» και ο Φιφής διέσχισε το δωμάτιον τρέχων.

Άλλ ή Λουκία έτρεχε καλλίτερα από τον μικρόν εξαδέλφον. Τον έφθασε, και άρπάσασα τον Καραγκιόζην από τους πόδας ήρτισε να τραβή με δύναμιν. Ο Φιφής, ο όποιος έκρατούσε το κεφάλι με τα δύο του χέρια, έτράβηξε και αυτός τόσον δυνατά, ώστε το κεφάλι ύπεχώρησεν, έκόπη και ο μικρός εύρέθη κατά γής αποτόμως. Δέν έκτύπησε διόλου εκάθισε μάλλον παρά έπεσε. Άλλ' ο Φι-

φής δέν αγαπούσε πολύ τα παιχνίδια και έπειδή αυτό του έφάνη πολύ έφρονικόν, ήρτισε να κλαίη και να ώρυσται.

Η μητέρα και αι αδελφαι της Λουκίας άκούσασαι τας φωνάς, έτρεξαν. Μολοντί δέν έκλαίεν ούτε έφώναζεν ή Λουκία, ή θλίψις της ήτο έπίσης μεγάλη. Άλλά μετά δύο λεπτά, ο Φιφής ένθρονισμένος εις τα γόνατα μιας του εξαδέλφης, έδειχνε τα μικρά κατάσκαροντόνια του, γελών και τραγαλλίζων έν ζαχαρωτόν. Η Λουκία, άφνωος και άγριεμένη, έβλεπε με βλέμμα όργιλον μία τον εξαδέλφον της και μία τον άποκεφαλισμένον της Καραγκιόζην.

«Τον καυμένο τον Φιφάκη» είπε μία των αδελφών, «είνε τόσο μικρός!»

Αυτό ήρκασε δια να έκραγή ή όρη της Λουκίας.

«Μικρό είναι το μάτι του!» έφώναζε. «Δέν είναι άνάγκη να είναι κανείς μεγάλος, δια να είναι καλός και εύγενής... Δέν πρέπει να υποχωρή κανείς πάνι στα μικρά παιδία και να τους κάμνη ό, θέλουν. Έτσι τα παιδία γίνονται κακά, κακά παιδία χαϊδεμένα...»

— Έτσι λέγω κ' έγώ» απήτησεν ή μητέρα ήσυχως. «Το ίδιο έκαναμε και μες έως τώρα στα Λουκία και γι' αυτό έπαρκατεύθη και έγινε κακή και έγώιστρια. Κανείς δέν το ήξευρε και έπρεπε να έλθη ο Φιφής δια να το μάθωμε. Είναι όμως καιρός τώρα να μεταβληθί και θα μεταβληθί.»

Ούτως έληξεν ή άπόλυτος βασίλισ της Αύτης Μικράς Μεγαλειότητος. Και μαζί με την βασιλείαν έγηρανίσθη και ή περίφημος κανών. Άλλ' άντικατεστάη όλίγον κατ' όλίγον από έν άλλο άξιωμα, πολύ πλέον γενικόν και άληθές, το έστι: «Η συγκατάβασις είναι άρετή όλων των ηλικιών και πρέπει να συνεπίση κανείς ένωρίς να υποχωρή πρδ των άλλων.»

Γ. Ε.

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΩΡΑΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Άπ' τη θάλασσα ανέβη ένας κάβουρας μία μέρα 'ς την ξηρά, για να βοσκήση 'ς τον έλευθερον άέρα. Άλεπού δέ πεινασμένη, μόλις τον παρατηρεί, πλησιάζει και τον πιάνει να τον φάγ' ή πονηρή. Κ' έλεγ' ο δυστυχισμένος πρην να καταφαγωθί: «Ο κουτός καλά να πάθω, αφού είχα γεννηθί 'ς τα νερά, αντί 'κει μέσα ως το τέλος μου να μείνω, ήθελά χερσαίος τώρα 'ς τα γεράματα να γίνω.

Γ. Α. ΚΑΡΥΣΤΙΝΑΚΗΣ

ΜΑΙΟΝ ΕΙΣ ΚΙΝΑΥΝΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σύννεφα μαύρα σκεπάζουν τον ουρανόν' κάποτε κάποτε τα σύννεφα σχίζουν λάμψεις που τρέχουν από το ένα μέρος του ούρανοϋ εις το άλλο και άκούεται δυνατός κρότος ως να βροντοϋν πολλά κανόνια μαζί. Είναι άστραπαί και βρονταί.

Είς άλλο μέρος πίπτει κεραυνός, και όμοιάζει με φίδι φλογερό που από τα ούρανια στρηφογυρίζεται και όρμα εις την θάλασσαν.

Η θάλασσα είναι άγρία, τα κύματα πότε σηκώνονται ύψηλά και πότε χαμηλώνουν και βαθουλώνουν σαν τάφοι.

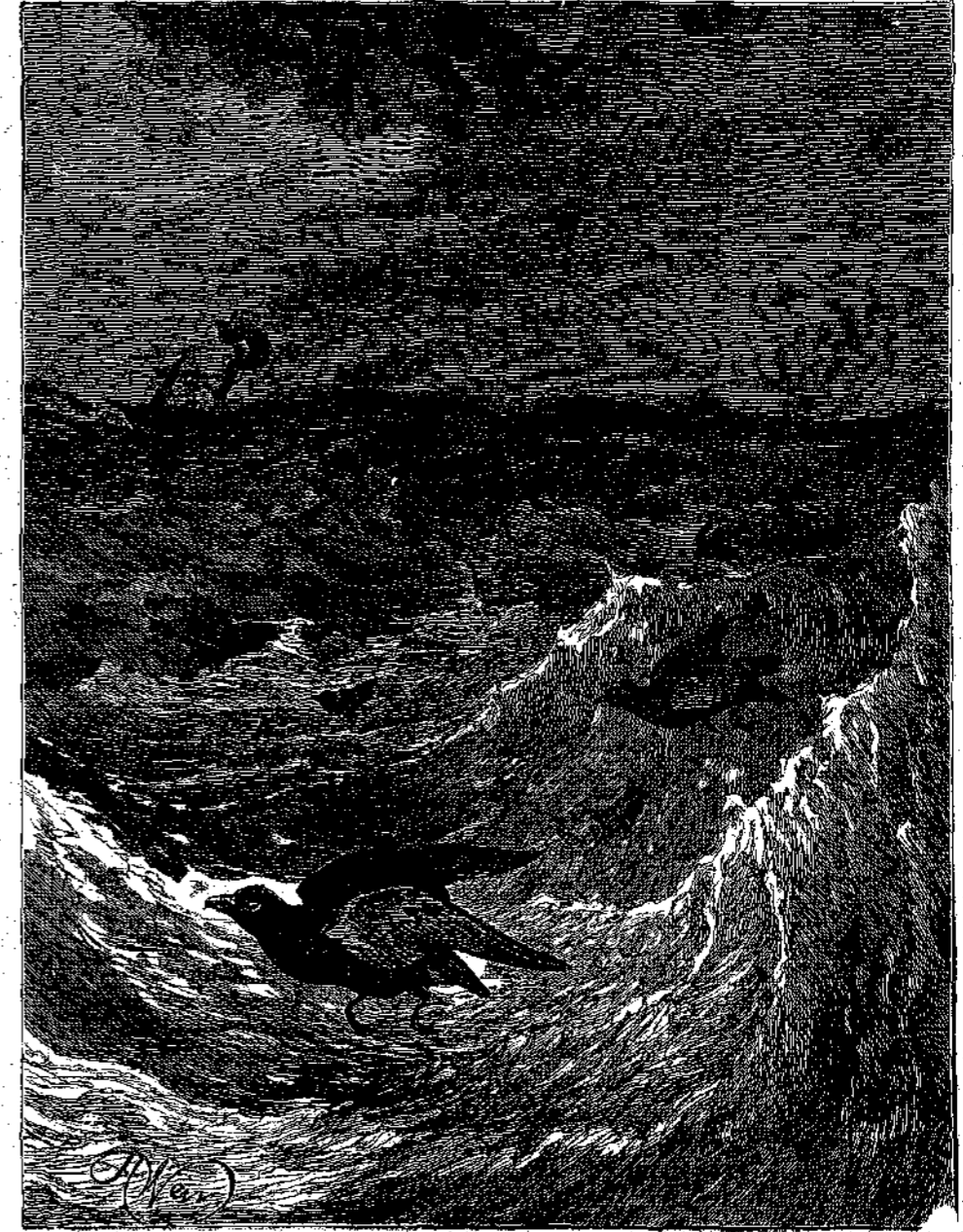
Πουλιά της τρικυμίας πετούν επάνω από τα άγρια κύματα' ή βραγχή φωνή των δέν άκούεται μέσα εις το βόγθο της θαλάσσης.

Μέσα εις το πέλαγος παραδέρνει έν πλοισιν. Ο βορριάς εξέσχισε τα πανιά του, έσπασε τα κατάρτια, τα κύματα χυμούν επάνω του άφρισμένα ώσαν λύκοι λυσασσμένοι.

Ήσαν άνθρωποι, ήσαν φυγαί μέσα εις αυτό το δυστυχισμένο πλοιο.

Πού είναι όλοι αυτοί τώρα; που κατατρακυλούν μέσα 'ς την άγριεμένη θάλασσα τα άψυχα κορμιά των; εις ποίας πέτραις κυτιπούν τα μέτωπά των; εις ποίας άκτάς θα τα πετάξη ή θάλασσα;

Και τους περιμένουν! ή γυναίκα περιμένει τον άνδρα της, ή αδελφή τον αδελφόν, ή άρραβωνιαστική τον άρραβωνιαστικόν, ο γέρος πατέρας τον υιόν του και ή χήρα μάνα το ναυτόπουλο... Τού κάκου περιμένουν' ή θάλασσα δέν ξαναδίνει ό,τι πάρη μία φορά. Τού κάκου κάθονται κοντά 'ς την άπρογιαλιά κ' έρωτούν την πυκροκυματούσα θάλασσα. Η θάλασσα άπαντα μ' ένα βογγητό σαν να

φέρη τον ύστερο στεναγμό, το ψυχομάχημα των πνιγμένων.

Ποιος ελξεύρει άν αυτήν την ώρα που αναγινώσκετε τας γραμμάς αυτές, δέν κινδυνεύουν πλοία, δέν πνίγονται άνθρωποι;

«Ας παρακαλέσωμεν τον Θεόν να τους λυπηθί, να τους σώση, να λυπηθί και τα δυστυχη όγτα που τους περιμένουν—άλλοίμονον, τους περιμένουν ματαίως και δέν θα τους ίδούν ποτέ— και που θα βαυτηχθούν 'ς τα μαύρα, και θα κλαίουν νύκτα και ήμέραν.

Θεέ μου, λυπησου όσους εύρίσκονται εις άγωνίαν και παλαίουν με τα κύματα!

Πρὶν τελειώσεισιν ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα τὸν ἐκύλισεν εἰς τὸ ἕδαφος.

Οἱ κακοὶ εἶνε πάντοτε ἄνθρωποι. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀμελῶν δὸσαν καὶ ἀνταπεινώθη ἐκ τῆς προσβολῆς τὴν ὁποίαν ἔπαθε πρὸ τῶν ὑπηκόων του, ἐνόησεν ὅτι εὖρε τὸν δυνατώτερόν του καὶ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐσηκώθη καὶ βλασφημῶν κατὰ τῶν ἀνοήτων που δὲν ἐνόησαν τὰ ἀστεία, ἀπεσύρθη ταπεινῶς.

Ἡ πρῆξις τοῦ Ἰακώβου προσέλιкуσε πολλὰ παιδία πρὸς τὸ μέρος του. Ἀφ' ἐνὸς ἐσμίκρυνε τὸν Συμεῶν, τὸν ὁποῖον πολλοὶ μαθηταὶ ἐθαύμαζον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνόησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν παιδίων. Οἱ μᾶλλον ἐνούσιώδεις θαυμασταὶ του τὸν ἐπωνόμασαν Γενναῖον.

Μείνας μόνος πλησίον τοῦ παιδίου τοῦ ὁποῖου ἀνεκνήρυχθη προστάτης, δὲν ἔδειξε πρὸς αὐτὸν οἰκτον, ὅστις ἠδύνατο νὰ λυπηθῇ τὸν δυστυχῆ Ἀνθιμον, ἀλλὰ τῷ ὠμίλησε μὲ συμπάθειαν ἐκ τοῦ βάλους τῆς καρδίας ἀνερχομένην, καὶ τεῖνας πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα τῷ εἶπε

— Ἀνθιμε, θέλεις νὰ εἶσαι φίλος μου; [Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1. Τὸ ψῆμι τὸ δανεικὸ μὰ καὶ δυὸ εἶνε γλυκὸ, μὰ τελειώνει βλαστικὸ καὶ σ' ἀφήνει νηστικὸ.

2. Ὁ καθέννας τὸ καλὸ ποῦ 'ς τὸν κόσμῳ κάνει κ' ἂν τὸ ρηθῇ 'ς τὸ γυαλὸ, πάλι δὲν τὸ χάνει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολεῖν Τὰ μικρὰ γράφουσιν ὀρθογραφίαν. Ὁ Μανωλάκης ἔγραψε τὸ σχολεῖόν μὲ ἔν λ. — Ἐντροπή! λέγει ὁ διδάσκαλος. Σβῶσε τὸ ἔν λ.

Καὶ ὁ Μανωλάκης: — Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, δάσκαλε: Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἰακώου

Δύο συμμαθηταὶ ἦλθοι εἰς λόγους. — Ἄν δὲν ἦμιον μέλος τῆς πρῶτατευτικῆς ἐταιρείας τῶν ἑφών, θά σου ἀναθα ἓνα χαστουκί, λέγει ὁ εἰς. — Ἐγὼ ἔμωσ δὲν εἶμαι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος: καὶ δίδει ἰσχυρὸν βράκισμα εἰς τὸν πρῶτον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρόπου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

41. Λόσεις ἀτέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου.

793. Αἰξίγριφος. Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον, δεύτερον τὸ δεύτερόν μου καὶ τῆς Μικρῆς Ἀσίας χώρα τὸ σύμβολόν μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μπαζιάνου

794. Στοιχειόγριφος. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἥρωα κ' ἐπολέμησα 'ς τὴν Ἄν τὸ γένος μου ἀλλάξῃς Ἰταλία. κ' ἓνα γράμμα μου προτάξῃς. Μίαν νύμφην τῆς θαλάσσης θ' ἀποκτήσῃς μ' ἐπιτολίαν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰ-χου-Τουγῆ

795. Ἀναγραμματιετριάς. Ἡ ταπεινὸς θεράπων σας τὰ γράμματα κινῶν σχῆμα νάλλῃξω θέλωσα πλὴν-εὶ κακὸν φριτῶν! εἰς τὸ κεφάλι δέχνηκα βροχῆς κατακλυσιμὸν! Καὶ τώρα εἰς φορτονομίαν τῆν λῆσιν ἀπαίτων. Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικῆς

796. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὅστανον ἢ Κύκρος τὸ δαναίξει. Τὸ δεύτερόν μου μὰ κινῶν ἀντανομιὰ εἶνε. Τὸ τρίτον μου τὰ βόρεια μέρη πάντα φατίζεις. Τῶν Ἐρηνίων ἱερὸν τὸ τέταρτόν μου εἶνε. Τὸ πέμπτον μου 'ς τὰ φαρτηγὰ διὰ τρηθῆν τοῖδισουν. Τὸ ἕκτον μου 'ς τὸ δεύτερον αἰ λῶται μου θά ἴδουν. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀντικῆς Νικητῆς

797. Κυδύλεξον. Σχηματισὸν κυδύλεξον τοῦ ὁποῖου μία λέξις νὰ εἶνε μὰξί. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλέρου

798. Ἀστὴρ. + + + Νάντικατασθῶσιν οἱ + + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων + + + ἑνὸς ὅσπε νάναγνωσκῆται + + + καθέτιος τὸ ὄνομα ἑκαρχίας + + + τῆς Ἑλλάδος, ὀριζοντίως + + + κρᾶτος τῆς Ευρώπης, καὶ + + + διαγωνίως τὸ ὄνομα ἀρχαίου + + + βασιλέως καὶ μυθικοῦ τέμπατος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βεντέρου

799-800. Περιφράσεις. Ποῖα εἶνε τὰ δύο τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κῆρια ὀνόματα: 1. Ἡ μεγάλη Ἑλλάς. 2. Ἡ λαοβία ἀφῶν. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὁραίας Κερκίρας

801-802. Κερκυριμένα ὀνόματα ἀνδῶν. 1. Ὁ γλυκύτερος τῶν ἀνέμων εἶνε ὁ Ζέφυρος. 2. Ὁ Καρπρεὺς εἶνε ἀκρατήριον τῆς Ἑλλάδος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀεροναυάρχου Διονυσίου

803-804. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ Ζεὺς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρ. 2. Ὁ Δάκων δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἦρωα. Ἐστὴν ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατριχοῦ

805-808. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζονται ἄλλαι λέξεις: Μαῖα, βίως, Ἡρα, λείος. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιλιῆς τοῦ Παρισσοῦ

809. Φύρδην-μῆγδην. Ὅπτε μὴ λατανέλεθε ἰδᾷ νηὶ κοινεσοῦ Ὅτι νὰ μὴγ τῆναι:θα τῆν ῥόνα νηὶ ἀπρονοῦα Νέββοια εἶν τὸ ναπρὸ ἀβένοθα τὸ μνέλλο Ὅθνε κηπλάδος νάχιστα ὁ ν' ἀλγῶνάλα θνέλω. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κολοσσῆ τῆς Ρόδου

810. Κρυπτογραφεῖον. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Νῆσος. 2 1 5 4 = Ἡραστῆσιον. 3 4 5 4 8 7 4 = Κῆπος. 4 7 4 3 6 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 5 2 1 4 7 6 = Ἄγγλοι 6 5 2 8 4 = Ἑσπαρτιάτης Ἑλλάδος 7 2 3 2 5 6 = Φυσικὸν φατίζμενον. 8 5 6 = Σῶμα στρατιωτικόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου

811. Συλλαβική ἀκροστικίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβὴ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μίᾳς ἡμέτερου. 1, Τραγικὸς ποιητής. 2, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 3, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμωδοῦ Θεμιστοκλεῶς

812. Ἀετλή ἀκροστικίς. Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δὲ τρίτα τὸ ὄνομα ἀνθρώπου. 1, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 2, Ἀκρατήριον. 3, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 4, Χρήσιμον εἰς τὴν οἰκοδομίαν. 5, Ἰερὸν βιβλίον. Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωικοπούλου

813. Ἑλλησοῦμφωνον. αου-με-ιου-αι-α-α-α. Ἐστὴν ὑπὸ Ὁδρανῆς Σ. Δουλλία

ΑΥΣΕΙΣ

τὸν πνευματικὸν δασκάλον τῆς 5 Δεκεμβρίου 1. 5.

674. Σαγῶν (σύ, ἄγῶν) — 675. Δίσκος (δῖς, κῶς). — 676. Ρεῦμα, γεῦμα. — 677. Κυναιγεῖρος, ἀγίγειρος. — 678-681. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῶν γραμματικῶν γ καὶ ρ, αἰ δὲ σχῆμα μεταζόμεναι λέξεις εἶνε: ἄγρως, ὑγρᾶς, γοργῆς, γραφῆ. — 682. Ἀφῶν.

683. I ω ν ι Α 684. Α Α Α Δ Α Ρ Α Α υ ο ι Α Ρ Α Α Β Ι Ε Τ Ι Τ Ο Σ Ρ ι κ τ ο Α Σ Η Λ Α Ε Α γ κ ω Ν

685. ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ (1, Πλάτων. 2, Ἑλλησποντος. 3, Ρίς. 4, Σίκινος. 5, Ἐρμῆς. 6, Φοινίκη. 7, Ὀλυμπος. 8, Νιαγάρας. 9, Ἡλιος). — 686. ΜΑΓΙΟΡΚΑ (1, ΜΑΛιακός. 2, ΓΙβραλτάρ. 3, ΟΡφέος. 4, Κλημῆος). — 687. Τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρωγὴ εἰς τὸ τέρας ὀδηγᾷ. — 688. Ὁμοιοσύνη ἀδελφῶν συμβίβωσις παντός τέχνος ἰσχυροτέρα. — 689. Ἡ κενία τέχνας ἐπινοεῖ.

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβυθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσῶδες δρ. 3,75. Ἄδειτον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυῖδου ὑπὸ μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσῶδες δρ. 5. Ἄδειτον. δρ. 3,50

Βαῖτᾶν Ζερᾶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιηγητικὸς εἰς τὸν Κούκασον, ἦδη ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδειτον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσάν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένη-Ρηδ, περιπετειῶδες, βελαντικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυῖδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσῶδες δρ. 3,75. Ἄδειτον. δρ. 1,75

Τὸ ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εἰδίαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5 παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γράμματα μετὰ παρελθόντων δεκατημερίων εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἐδδοῦς των εἶναι ἀπαράδεκτα.